

Arrest

nr. 273 249 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2022, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 januari 2022 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2020 werd ingediend en op data van 20.01.2021 en 18.11.2021 werd geactualiseerd door :

D., I. (..) (R.R.: xxxxxxxx)

nationaliteit: Marokko
geboren te (..) op (..)1989
adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat zijn gezinsleven zich in België afspeelt. Hij verwijst in dit kader naar zijn de aanwezigheid van zijn echtgenote, mevrouw B.S. (in dossier xxxxxxxx) en hun drie kinderen (°2014, °2017 en °2020). Een terugkeer zou volgens betrokkene dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM omdat het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zou bevinden. Het klopt dat er een afweging (een fair balance) dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat noch zijn echtgenote, noch hun drie kinderen over enig verblijfsrecht beschikken. Noch zijn echtgenote noch zijn kinderen ondernamen, tot op heden, enige poging om verblijfsrecht te bekomen. De bestaande gezinseenheid kan aldus perfect behouden daar geen enkel gezinslid over verblijfsrecht beschikt. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaan om hun gezinsleven verder uit te bouwen in hun land van herkomst, namelijk Marokko. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkel bewijs voorlegt. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn oudste zoon hier naar school gaat, dat de eerste jaren van de basisschool enorm belangrijk zijn voor de cognitieve en sociale ontwikkeling, dat zijn zoon gelukkig is op school en steeds in orde is. Het feit dat zijn kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onder-wijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad

door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (namelijk zeven jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wijst erop dat de taalverwerving, cognitieve en sociale ontwikkeling van zijn zoon ernstig gehinderd zouden worden omdat hij een achterstand zou hebben in taal en wiskunde op school. Ter staving hiervan legt betrokkene één schrijven voor van het Xaverius college. Echter, uit dit schrijven blijkt niet dat er sprake is van een achterstand. Wel blijkt hieruit dat hun zoon het Nederlands niet voldoende machtig is en dat lezen en schrijven nog moeizaam gaan evenals rekenen. Dit toont echter niet aan dat hij een ernstige achterstand heeft op cognitief vlak. Evenmin blijkt uit dit schrijven dat zijn zoon nood heeft aan extra begeleiding, er is enkel sprake van werkpunten. Verder blijkt uit dit attest dat betrokkene hier zeer onregelmatig naar school ging en niet de volledige kleuterschool heeft doorge-lopen. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat zijn zoon een zodanige taal-en of cognitieve achterstand zou hebben, dat hij in Marokko niet zou kunnen aansluiten op school. Aangezien zijn zoon het Nederlands onvoldoende machtig is en aangezien noch betrokkene noch zijn echtgenote enig bewijs van Nederlandse taallessen voorlegt, mag aangenomen worden dat betrokkenen in huiselijke sfeer Marokkaans spreken en dat hun zoon wordt opgevoed in deze taal en dat hij dus beschikt over een degelijke mondelinge taalbeheersing. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van zijn kind maar hij toont niet aan welke wijze het hoger belang van zijn kind geschaad zou worden door een (tijdelijke) terugkeer naar Marokko. Enkel zijn oudste zoon gaat hier naar school waar hij moeilijkheden ondervindt omdat zijn beheersing van het Nederlands onvoldoende is en waar hij slechts in het eerste of tweede leerjaar zit, zijn andere kinderen gaan nog niet naar school. Verder wordt zijn zoon niet gescheiden van zijn ouders. Uit de voorgelegde stukken blijkt niet dat het gezin hier hechte sociale banden heeft opgebouwd (er wordt geen enkel bewijs van buitenschoolse activiteiten voorgelegd, geen enkel bewijs van taallessen van de ouders noch bewijzen van opgebouwde vriendschapsbanden). Betrokkene toont niet aan dat zij ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst of dat zij terecht zullen komen in een penibele situatie. Integendeel, hij verklaart dat hij nog familieleden heeft in Marokko, met name een broer en zussen, waarmee hij wel weinig contact zou hebben. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat het belang van zijn kinderen geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkene legt een zwangerschapsattest voor betreffende zijn echtgenote die zwanger is van een tweeling met voorziene bevalling op 13.01.2022. Echter, huidige aanvraag 9bis werd uitsluitend ingediend in hoofde van betrokkene niet in hoofde van zijn echtgenote. Huidige beslissing heeft dan ook geen betrekking op zijn echtgenote. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op dit element beroepen. Volledigheidshalve merken we op dat de voorziene bevallingsdatum reeds voorbij is maar dat betrokkene zijn dossier niet geactualiseerd heeft met de geboorteaktes van zijn kinderen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn ouders en schoonouders overleden zijn en dat hij geen tot weinig contact zou hebben met zijn broer en zussen in Marokko. Betrokkene toont dit echter niet aan, het gaat om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Hij wijst er verder op dat hij geen werk, geen eigendom en geen financiële steun heeft in Marokko. Ter staving hiervan legt hij een attest dd. 12.01.2021 voor waaruit blijkt dat hij huisbelasting en gemeente belasting betaalt in Marokko. We merken echter op dat dit attest zich niet uitspreekt over de periode waarin hij deze belastingen niet betaalde. Bovendien blijkt het attest te zijn opgesteld op basis van een loutere verklaring op eer van betrokkene. Tenslotte, wat dit attest betreft, dit werd afgeleverd te Marokko op 12.01.2021, wat inhoudt dat hij minstens tot dat ogenblik wel degelijk nog banden had met zijn land van herkomst die dit document voor hem konden opvragen. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar (rekening houdend met de geboorte van zijn zoon in Spanje op 13.11.2017) in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jaren-lang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van

inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene hier officieus tewerkgesteld wordt vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene een blanco strafblad bezit, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene bijna drie jaar onafgebroken in België zou verblijven, dat hij onmiddellijk werk gezocht zou hebben, dat hij hier een professioneel leven uitgebouwd zou hebben, dat hij hiermee zijn steentje bijgedragen zou hebben aan de Belgische Staat, dat hij tot op heden tewerkgesteld zou zijn als verkoper-techniker, dat zijn gezin zich op intensieve wijze zou mengen onder de Belgische bevolking, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij professioneel voldoende gekwalificeerd zou zijn om op legale wijze in zijn eigen behoeften te voorzien, dat hij steeds zijn huurlasten zou betalen, dat hij geen enkele schuldenlast zou hebben, dat hij zijn buitenlandse diploma voorlegt evenals zijn arbeidsovereenkomst, zijn loonfiches, zijn huurovereenkomst en een overzicht van de afspraken met Kind en Gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Eveneens op 20 januari 2022 wordt de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"[...]

De heer:

Naam, voornaam: D., I. (..)

geboortedatum: (..)1989

geboorteplaats: (..)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2.1. Eerste middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

"Afdoende" impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen "dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing" (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen. Deze motivatie mag geen tegenstrijdigheden bevatten.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden, in het bijzonder met de betrokken gezondheidstoestand.

Bij het opleggen van de bestreden beslissingen heeft de administratieve overheid de verplichtingen in de hierboven vermelde regels geschonden.

De motivering voor deze beslissingen is gebrekkig en voldoet niet aan de hierboven omschreven criteria.

De verwerende partij is op onzorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen.

In haar eerste beslissing stelt de verwerende partij dat het verzoek in toepassing van artikel 9bis Vw. - stuk 3, onontvankelijk is met als reden dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen in het buitenland.

De argumenten die de verwerende partij aanhaalt om te besluiten dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid in het geval van verzoeker zijn gebrekkig, zoals hierna uiteengezet wordt.

Op basis van de hiernavolgende redenen is de verwerende partij onzorgvuldig en ondeugdelijk tot het besluit gekomen dat de aangehaalde elementen van verzoeker geen buitengewone omstandigheid vormen:

In het kader van artikel 9bis Vw beschikt de verwerende partij over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de aanvrager aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvV arrest nr. 49 674 van 18 oktober 2010 en RvV arrest nr. 132 491 van 16 juni 2004). Het komt het bestuur toe om elke verblijfsaanvraag op zijn individuele merites te beoordelen, waarbij het zijn discretionaire bevoegdheid niet op kennelijk onredelijke of willekeurige wijze mag aanwenden (RvV arrest nr. 127 937 van 7 augustus 2014). Zonder deugdelijk motief is er geen wettelijke handeling; de materiële motiveringsplicht vereist dus deugdelijke motieven in die zin dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijke bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS arrest nr. 221 391 van 13 november 2011). Indien een beslissing niet is gesteund op een afweging van alle aspecten van de zaak, inbegrepen de door verzoekende partij aangebrachte bijzonderheden, is de materiële motiveringsplicht geschonden (RvS arrest nr. 93 412 van 20 februari 2001). Zoals ook verder zal uiteengezet worden steunt verwerende partij haar beslissing slechts op de deelaspecten zonder oog te hebben voor het geheel van de zaak.

Bij arrest nr. 138 329 van 12 februari 2015 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat het een niet deugdelijke motivering uitmaakt waar het bestuur wel rekening houdt met de ernst van de inbreuk die betrokkene heeft gepleegd, maar niet met de duur van het verblijf en het bestaan van banden met het land van verblijf. In casu heeft verzoeker een blanco strafregister, verblijft hij reeds vijf jaar in België en heeft hij gedurende deze periode alles in het werk gezet om zijn wil en motivatie om te integreren in de Belgische maatschappij aan te tonen. In die zin is het kennelijk onredelijk en ondeugdelijk dat verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat verzoeker reeds 5 jaar in België verblijft en tijdens deze periode al de inspanningen heeft geleverd zoals uiteengezet in het verzoek in toepassing van artikel 9bis Vw. - stuk 3

Verwerende partij argumenteert dat de rechtspraak van het EHRM zeer strikt is voor een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf. Echter, gaat verwerende partij hierbij voorbij aan de doorlooptijd van humanitaire verzoeken. Het is immers een algemeen bekend feit dat deze doorlooptijd ernstig kan oplopen. Door te stellen dat geen aandacht kan worden besteed aan het opgebouwde privéleven van verzoeker daar het werd opgebouwd in een precair verblijf, impliceert de verwerende partij dat van verzoeker wordt vereist dat hij zijn volledig leven een halt toe roept en dit bovendien voor een onbepaalde tijd. Hierbij dient overigens aangestipt te worden dat met een dergelijke redenering indirect aangegeven wordt dat de voorkeur wordt gegeven aan een stilzittende, ongemotiveerde verzoeker. Dit is onredelijk om te vereisen van het gezin van verzoeker rekening houdend met hun specifieke gezins-situatie. Verzoeker heeft een jong gezin met drie jonge zoontjes en een pasgeboren tweeling. - stuk 4 Verzoeker heeft verwerende partij correct geïnformeerd over deze onverwachte, risico- zwangerschap van zijn vrouw, mevrouw B. S. (...). - stuk 5 Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan dit bijkomend element. Geargumenteed wordt dat de aanvraag gesteund op artikel 9bis Vreemdelingenwet immers niet in hoofde van zijn echtgenote werd ingediend. Hierbij gaat de verwerende partij voorbij aan de vaststelling dat het niet enkel gaat om verzoeker zelf, maar om zijn volledige gezins- en privéleven. Het is net de schending van dat gezins- en privéleven, wanneer van verzoeker vereist zou worden dat hij zijn aanvraag in het land van herkomst indient, dat de buitengewone omstandigheid uitmaakt voor verzoeker. De zwangerschap

van zijn vrouw maakt een risico-zwangerschap uit. Door van verzoeker te eisen dat hij hetzij zijn zwangere vrouw achterlaat, hetzij te eisen dat hij in dergelijke bijzondere omstandigheid samen met zijn vrouw een terugkeer naar het land van herkomst onderneemt om aldaar een aanvraag tot verblijf in te dienen, is verwerende partij onredelijk. Deze motivering voldoet dan ook geenszins aan de hierboven uiteengezette en door de wet vooropgestelde vereisten.

Verwerende partij stelt daarenboven "Betrokkene beroept zich op het hoger belang van zijn kind maar hij toont niet aan op welke wijze het hoger belang van zijn kind geschaad zou worden door een (tijdelijke) terugkeer naar Marokko". Echter wordt door verzoeker zeer duidelijk gewezen op de cognitieve en sociale ontwikkelen van hun zoon. Geen enkele zorgvuldige ouder zou zijn kind voor onbepaalde duur de mogelijkheid tot school ontzeggen. Verwerende partij stipt nog aan dat hun zoon 'slechts in het eerste of tweede leerjaar zit'. Het is evenwel duidelijk dat dit reeds de leeftijd is waarop Belgische kinderen schoolplichtig zijn. Andermaal een bewijs van enerzijds het respect van verzoeker voor de Belgische normen en wetten en anderzijds zijn wil tot integratie. Dat het voor verwerende partij hierbij niet duidelijk is waarin dan juist het belang van het kind schuilt is opmerkelijk te noemen. Immers is het geenszins vanzelfsprekend dat van verzoeker verwacht wordt dat hij de schoolcarrière van zijn kind zomaar onderbreekt. Een eerste maal om voor zijn zoon een school te zoeken in Marokko waarbij verzoeker vervolgens bij goedkeuring van een verblijf vanuit Marokko andermaal de schoolcarrière van zijn kind dient te onderbreken. Dergelijk verloop is allerm minst ten goede van de ontwikkeling van het kind en dus geenszins in het hoger belang van het kind. Dit zou onredelijk en onbillijk zijn.

Bovendien argumenteert verwerende partij dat door verzoeker zelf niet werd gehandeld in het belang van het kind. Echter heeft verzoeker er net alles aan gedaan om, niettegenstaande de precaire situatie waarin ze verblijven, de zorg en ontwikkeling van hun kinderen nog steeds voorop te zetten. Dit blijkt zowel uit de schoolcarrière van hun zoon alsook uit de contacten die ze hebben met Kind & Gezin en werd eveneens uiteengezet in het verzoek in toepassing van artikel 9bis Vw. - stuk 3

De beleids- en beoordelingsvrijheid van de overheid wordt ook beperkt door de vereiste om in haar handelen een minimum aan consistentie aan de dag te leggen (RvS arrest nr. 193 806 van 2 juni 2009). Enerzijds erkent verwerende partij dat verzoeker tewerk is gesteld in België waaruit volgt dat hij de nodige banden opbouwt binnen de Belgische samenleving. Anderzijds stelt verwerende partij dat geen stukken worden neergelegd ter staving van de sociale banden. De verwerende partij argumenteert:

"Het feit dat betrokkene hier officieus tewerkgesteld wordt vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar hij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Het klopt dat het uitzonderlijk is dat verzoeker hier in deze periode is kunnen tewerkgesteld worden. Dit toont evenwel zijn verantwoordelijkheidszin ten aanzien van zijn gezin. Bovendien toont verzoeker via deze manier wel degelijk aan dat sociale banden werden uitgebouwd. Dit toont tevens aan dat verzoeker werkwillend is en wil deelnemen aan het professioneel leven en de bedoeling heeft om hiermee voor zijn gezin te kunnen instaan.

De Raad heeft er al op gewezen dat een zorgvuldige beoordeling van de gegevens van de zaak kan inhouden dat de door een vreemdeling aangevoerde elementen in samenhang met elkaar kunnen wijzen op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid die relevant kunnen zijn in het licht van de beoordeling van buitengewone omstandigheden (RvV arrest nr. 148 879 van 30 juni 2015). Een fragmentarische beoordeling van de neergelegde documenten kan bijgevolg, gelet op de concrete gegevens van de voorliggende zaak, in strijd zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel (RvV arrest nr. 43 220 van 11 mei 2010). De verwerende partij minimaliseert evenwel elk element afzonderlijk om te concluderen dat er in casu geen buitengewone omstandigheid zou zijn. Door verwerende partij wordt geen geloof gehecht aan het feit dat verzoeker geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst daar zowel zijn ouders als schoonouders overleden zijn en hij weinig tot geen contact zou hebben met zijn broer en zussen in Marokko. De verklaring van verzoeker wordt door de verwerende partij afgedaan als een "loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs". Verwerende partij vraagt hier van verzoeker evenwel het onmogelijke te argumenteren. Immers wordt gevraagd het niet bestaan van contact te bewijzen wat per definitie onmogelijk is. Verwerende partij hecht totaal geen belang aan de oprechte en eerlijke verklaring van verzoeker, maar tekent deze zonder meer af als ongeloofwaardig. Verwerende partij eist dat er een begin van bewijs moet zijn. Welnu, verzoeker wijst op het overlijden van zijn ouders en schoonouders en legt het document van niet belasting voor. Wanneer bovendien alle elementen die verzoeker aanbrengt, zouden worden samengenomen door verwerende partij, kan be-sloten worden dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij handelt onredelijk door al deze omstandigheden naast zich neer te leggen en bewijzen te eisen waarvan is gebleken dat verzoeker deze onmogelijk kan bekomen. Dat verzoeker niet aan deze bewijzen kan geraken, wordt geconcludeerd in twee verschillende vonnissen.

De motivering van verwerende partij is dan ook inconsistent en ondeugdelijk.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorgelegde elementen en daardoor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt."

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van voormelde beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grond-gebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hetzelfde geldt voor het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Waar de verzoekende partij meent dat het kennelijk onredelijk is dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds vijf jaar in België verblijft en gelet op haar inspanningen zich te integreren, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dienaangaande motiveerde als volgt: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene bijna drie jaar onafgebroken in België zou verblijven, dat hij onmiddellijk werk gezocht zou hebben, dat hij hier een professioneel leven uitgebouwd zou hebben, dat hij hiermee zijn steentje bijgedragen zou hebben aan de Belgische Staat, dat hij tot op heden tewerkgesteld zou zijn als verkoper-techniker, dat zijn gezin zich op intensieve wijze zou mengen onder de Belgische bevolking, dat zijn integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat hij professioneel voldoende gekwalificeerd zou zijn om op legale wijze in zijn eigen behoeften te voorzien, dat hij steeds zijn huurlasten zou betalen, dat hij geen enkele schuldenlast zou hebben, dat hij zijn buitenlandse diploma voorlegt evenals zijn arbeidsovereenkomst, zijn loonfiches, zijn huurovereenkomst en een overzicht van de afspraken met Kind en Gezin) kunnen niet als buitengewone omstandigheid*

aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Zoals blijkt uit voorgaande motivering heeft de verwerende partij wel degelijk gemotiveerd omtrent de verblijfsduur en integratie van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat elementen zoals de verblijfsduur en integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden, wijst de Raad er nogmaals op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die worden aangehaald om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog, waar zij er op wijst dat rekening moet worden gehouden met de verblijfsduur in België en de integratie, echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de eerste bestreden beslissing correct en geenszins kennelijk onredelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Het loutere feit dat zij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat dit alles haar wel degelijk verhindert terug te keren naar het herkomstland, is uiteraard niet afdoende om de motieven van de eerste bestreden beslissing ter zake te doen wankelen.

Waar zij nog verwijst naar een arrest van de Raad, meer bepaald arrest nr. 138 329 van 12 februari 2015, om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat naast het feit dat er in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde recht-spraak ook maar enigszins vergelijkbaar zijn met het thans voorliggende geval. Lezing van voormelde rechtspraak doet tot het tegendeel besluiten.

2.8. Waar zij wijst op de doorlooptijd van humanitaire verzoeken en zij betoogt dat hiermee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de aanvraag, stelt de Raad voorts vast dat de verzoekende partij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 17 november 2020 en dat de verwerende partij op 20 januari 2022 deze aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. De Raad merkt dienaangaande op dat de verwerende partij elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien voorziet de vreemdelingenwet niet in een termijn waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij een bepaalde tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Een termijn van 14 maanden lijkt een redelijke termijn te zijn. Rekening houdend met het feit dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft, kan een behandelingstermijn van 14 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. De verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het loutere feit dat de behandeling van de aanvraag enige tijd vergt, maakt ook niet dat de verzoekende partij de verwachting kon koesteren dat haar in het kader van artikel 8 van het EVRM een recht op verblijf zou worden toegestaan. Naast de vaststelling dat de verzoekende partij op de hoogte was van het gegeven dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingen-wet

niets afdoet aan haar illegale verblijfstoestand, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) bovendien reeds geoordeeld dat zelfs wanneer een Staat de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied wel toelaat in afwachting van een beslissing inzake een verblijfsaan-vraag, een beslissing inzake een hangend beroep tegen dergelijke beslissing of in afwachting van een beslissing inzake een nieuwe verblijfsaanvraag, hij de vreemdeling toelaat deel te nemen aan het sociale leven in het land waarin deze zich bevindt, maar dit geenszins automatisch impliceert dat daarom artikel 8 van het EVRM de overheid verplicht om deze vreemdeling een verblijfsmachtiging te geven (EHRM, Danelyan t./ Zwitserland, 21 juni 2018; EHRM, Jeunesse t. Nederland [GK], no 12738/10, § 103, 3 oktober 2014, EHRM, A.S. t. Zwitserland, no 39350/13, § 44, 30 juni 2015, en EHRM, K.L. t. Zweden (déc.), no 25141/16, § 50, 17 oktober 2017). Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- of gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Dergelijke elementen liggen thans niet voor.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij oog gehad voor het gegeven dat de verzoekende partij een echtgenote en minderjarige kinderen heeft. De verzoekende partij betwist vooreerst niet dat ook haar Marokkaanse echtgenote en Marokkaanse minderjarige kinderen geen verblijfsrecht hebben in België. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet voorhouden dat een terugkeer naar het herkomstland een scheiding tussen haarzelf en haar gezinsleden teweegbrengt nu haar gezinsleden evenmin in België mogen verblijven. De verzoekende partij wijst er wel op dat de zwangerschap van haar echtgenote een risicozwangerschap zou zijn, maar zij maakt geenszins aannemelijk welk belang zij nog heeft bij deze opmerking nu zij zelf stelt dat haar echtgenote reeds op 23 december 2021 is bevallen en voorts toont zij niet aan dat er complicaties waren die verhinderen dat het gezin gezamenlijk terugkeert naar het herkomstland en waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden. De Raad kan de verwerende partij boven-dien ook volgen waar deze motiveert dat de verzoekende partij haar enkel op de hoogte heeft gebracht van de zwangerschap van haar echtgenote. Waar de verzoekende partij wel kan worden gevolgd in haar standpunt dat de overweging in de eerste bestreden beslissing dat de beslissing geen betrekking heeft op haar echtgenote omdat de aanvraag enkel door de verzoekende partij werd ingediend, abstractie maakt van het gegeven dat de verzoekende partij haar gezinsleven had ingeroepen als hinderpaal voor de terugkeer naar het herkomstland, doet zij daarmee evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat de voorziene bevallingsdatum reeds voorbij is en er verder op dat vlak geen actualisatie van het dossier is geschied. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gegeven dat zij sinds 23 december 2021 opnieuw vader is geworden haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat na de geboorte van de kinderen zich complicaties hebben voorgedaan waardoor een terugkeer naar het herkomstland voor de verzoekende partij en bij uitbreiding haar gezin niet mogelijk is.

Waar de verzoekende partij nog wijst op het beginsel van het belang van het kind benadrukt de Raad dat dit beginsel twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

De Raad herhaalt dat het gehele gezin van de verzoekende partij illegaal in België verblijft en er aldus geen verbreking is van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig behouden blijft.

Wat betreft het welzijn van de minderjarige kinderen heeft de verwerende partij eveneens omstandig gemotiveerd. Zo stelt zij vast dat het oudste kind dat in België naar school gaat geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft die niet in het herkomstland is te vinden. Gelet op de jonge leeftijd van het kind kan redelijkerwijze worden aangenomen dat het nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om in het herkomstland aansluiting op school te vinden, te meer uit de voorgelegde stukken blijkt dat het kind het Nederlands niet voldoende machtig is. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij en haar echtgenote – die geen bewijzen van Nederlandse taallessen voorleggen – zich in de huiselijke sfeer bedienen van de Marokkaanse taal en derhalve hun kinderen ook in die taal opvoeden. Gelet op de problemen die het kind ondervindt omwille van de onvoldoende beheersing van het Nederlands en nu het kind slechts in het (thans) tweede leerjaar zit en bovendien de andere kinderen nog niet naar school gaan, blijkt geenszins dat de kinderen bijzondere moeilijkheden zouden ondervinden bij een terugkeer naar het herkomstland.

De verzoekende partij wijst op het belang van de cognitieve en sociale ontwikkelingen van het kind maar de Raad benadrukt dat niet blijkt dat de kinderen niet in Marokko naar school kunnen. In tegenstelling tot

wat de verzoekende partij voorhoudt, wordt de mogelijkheid om naar school te gaan geenszins ontzegd. Het oudste kind heeft voorts inderdaad de leerplichtige leeftijd bereikt, maar aangezien het nog maar zeven, bijna acht jaar is op het moment van de bestreden beslissingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het kind niet meer over voldoende aanpassingsvermogen beschikt om aansluiting te vinden in een Marokkaanse school, te meer is gebleken dat het kind het Nederlands onvoldoende machtig is en de verzoekende partij ook niet betwist dat haar kind thuis in het Marokkaans wordt opgevoed zodat het geenszins kennelijk onredelijk is vast te stellen dat scholing ook in Marokko kan geschieden. De verzoekende partij, die een andere mening is toegedaan, maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland met zodanig jonge kinderen die zeker nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken en die van thuis uit ook de Marokkaanse taal meekrijgen, indruist tegen het hoger belang van de kinderen.

2.9. De verzoekende partij betwist voorts niet dat zij nooit op reguliere wijze toegang heeft gehad tot de Belgische arbeidsmarkt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gegeven dat zij erin is geslaagd om op officiële wijze te worden tewerkgesteld een hinderpaal vormt voor een terugkeer naar het herkomstland. Het loutere feit dat zij op die manier sociale banden zou hebben opgebouwd met België, doet daaraan geen afbreuk. Immers zijn dergelijke banden voortvloeiende uit een illegale tewerkstelling bezwaarlijk van die aard dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk opmerkt komt het de verzoekende partij toe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen indien zij in België wenst te werken. De verzoekende partij maakt – met haar verwijzing naar haar illegale tewerkstelling – geenszins aannemelijk dat zij en haar gezin zodanig hechte sociale banden hebben opgebouwd dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen.

2.10. De verzoekende partij stelt voorts dat de verwerende partij de aangevoerde elementen ten onrechte apart beoordeelt. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele ‘methode’ of ‘werkwijze’ voorschrijft die moet worden gevolgd door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen worden beoordeeld.

2.11. De Raad stelt voorts op lezing van het administratief dossier vast dat de verzoekende partij, toen zij op 23 juli 2019 door de politie naar aanleiding van een controle werd staande gehouden, zelf verklaarde dat zij af en toe geld kreeg van familie. Verder verklaarde zij ongeveer drie jaar in België te verblijven. Nu de verzoekende partij 32 jaar is en – zoals de verwerende partij motiveert – ruim 28 jaar in Marokko heeft verbleven, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om vast te stellen dat zij wel degelijk nog banden heeft met Marokko en zij het niet aannemelijk bevindt dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko bij wie zij eventueel kan verblijven in afwachting van de behandeling van haar aanvraag. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, vraagt de verwerende partij geen onmogelijk bewijs van haar dat zij geen banden meer zou hebben met Marokko, maar heeft zij rekening gehouden met de gegevens die de zaak van de verzoekende partij kenmerken en acht zij het in het licht daarvan niet aannemelijk dat de verzoekende partij geen netwerk meer zou hebben in Marokko waarop zij eventueel een beroep kan doen. Daarenboven heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat de verzoekende partij een beroep kan doen op de IOM om haar te helpen bij een duurzame terugkeer en re-integratie in het herkomstland. Gelet op al deze gegevens oordeelt de verwerende partij niet kennelijk onredelijk dat *“de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard (kan) worden als een buitengewone omstandigheid.”* Het betoog van de verzoekende partij dat bepaalde familieleden zijn overleden en zij nog weinig contact zou hebben met haar broer en zussen, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.12. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.13. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel: schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel io. art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw.

Het privé- en familieleven van verzoeker maakt een volgende bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn brief-wisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen. "

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een privé- en familieleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. "

De nood aan deze belangenafweging wordt hernomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige en correcte belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM en art. 74/12 Vw. wat beide beslissingen betreft.

Verzoeker verblijft in totaal reeds meer dan 5 jaar in België. Gelet op deze verblijfsduur kan niet betwist worden dat verzoeker in België lokale verankering kent - hij heeft hier zijn privéleven uitgebouwd, heeft hier zijn sociaal netwerk én zijn familie leven is hier gevestigd.

In de bestreden beslissingen wordt met de opbouw van een familie - en privéleven in België geen rekening gehouden. Het wordt louter weggezet als te wijten aan de persoon van verzoeker dat hij hier zijn privé- en familieleven heeft. Uiteraard is de uitbouw van een familie- en privéleven het gevolg van de inspanningen van de eigen persoon. Dit impliceert evenwel niet dat het geen relevant element is. Binnen dergelijk redenering zou een verzoeker zich nooit kunnen beroepen op artikel 8 EVRM ter staving van de aanwezigheid van een buitengewone omstandigheid. De internationale rechtspraak toont hierover evenwel duidelijk het tegenovergestelde aan.

Bovendien kan de uitbouw van een privé- en familieleven in sommige gevallen gepaard gaan met onverwachte gebeurtenissen, zoals de plotse zwangerschap van de vrouw van verzoeker, mevrouw B. S. (...). Van deze onverwachte gewijzigde omstandigheid werd de verwerende partij correct ingelicht. Dat de zwangerschap volgens verwerende partij niet kan ingeroepen worden als nuttig element geeft blijk van een patriarchale opvatting die niet meer past binnen het huidig maatschappijbeeld. Immers de zwangerschap (en de geboorte) maken deel uit van het gezins- en familieleven van verzoeker. Het is dan ook geen element dat louter een impact heeft op de vrouw van verzoeker, maar ook op verzoeker zelf die zowel als vader van zijn kinderen alsook als echtgenoot van zijn vrouw zijn rol speelt binnen het gezins- en familieleven.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM en art. 74/13 Vw., gezien blijkt dat de gemachtigde geen correcte afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoeker en zijn privéleven anderzijds.

Gelet op al het bovenstaande schendt de verweerder de verplichtingen haar opgelegd onder de voornoemde bepalingen.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is."

2.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14.1. In casu beriep de verzoekende partij zich in haar aanvraag op een schending van haar recht op het gezins- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

2.14.2. Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorname-lijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privé- en gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder dit verdragsartikel. Dergelijke elementen liggen in casu niet voor. Immers, het loutere feit dat de verzoekende partij inspanningen zou hebben gedaan om zich te integreren vormt geen buitengewone omstandigheid. Zij was zich bewust van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nuñez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden in casu niet aannemelijk gemaakt.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissingen wel degelijk een evenwichtige belangenafweging gemaakt. Zoals duidelijk blijkt, betwist de verzoekende partij niet dat haar gezin eveneens illegaal in België verblijft zodat er van een

scheiding geen sprake kan zijn. De verzoekende partij heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat haar gezin haar niet zou kunnen vergezellen naar het herkomstland. De Raad verwijst dienaangaande naar de bespreking van het eerste middel.

De verzoekende partij wist daarenboven, voor zover zij gewag kan maken van een beschermens-waardig privéleven in België, dat dit privéleven werd opgebouwd tijdens illegaal verblijf. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij zodanig hechte banden heeft opgebouwd met de Belgische samenleving dat deze een terugkeer naar het herkomstland verhinderen, te meer zij het overgrote deel van haar leven in Marokko heeft doorgebracht, in tegenstelling tot een illegaal verblijf van vijf jaar in België.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

2.15. De verzoekende partij maakt wat betreft haar recht op gezins- en privéleven geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.16. Het eveneens geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verder heeft de verzoekende partij ook geen afbreuk weten te doen aan de vaststelling dat de kinderen ook in Marokko naar school kunnen gaan en er geen elementen voorliggen waaruit blijkt dat hun hoger belang wordt geschaad bij een terugkeer naar Marokko. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Er blijkt derhalve niet dat de verwerende partij enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de tweede bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.17. Uit de voorgaande bespreking van de middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

2.18. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER